

РЕШЕНИЕ

№ 507

гр. София, 27.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 22.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **7570** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК.

Образувано е по искова молба на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], срещу Комисия за енергийно и водно регулиране, с искане за присъждане на обезщетение в размер на 1 356 лв., представляващо направени разноски във връзка с обжалване на наказателно постановление № НП-442 / 17. 12. 2014 г. издадено от председателя на КЕВР по НАХД № 439/2015 г. на РС Свищов, както и по искова молба на [фирма], срещу Комисията за енергийно и водно регулиране с искане за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 1 356 лв. за направени разноски във връзка с касационно обжалване по кнад № 10189 /2016 г. на Административен съд Велико Търново. С предявените иски, след допуснато изменение на иска с протоколно определение от 27. 09. 2019 г., също така се претендира лихва за забава от влизане в сила на решението за отмяна на издаденото НП – 17. 06. 2016 г. до окончателното заплащане на сумата, както и направените по делото разноски.

Ответникът – Комисия за енергийно и водно регулиране, чрез представени писмени отговори и в откритото съдебно заседание, счита исковите за неоснователни. Твърди, че заплатеното възнаграждение не отговаря на фактическата и правна сложност на делото. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното по настоящото дело възнаграждение. Подробни съображения излага в писмени бележки в указания срок.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за

основателност на искове по основание и размер.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Наказателно постановление № НП-442 / 17. 12. 2014 г. издадено от председателя на КЕВР, на [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, [населено място], е наложена имуществена санкция в размер на 20 000 лв., на основание разпоредби от Закона за енергетиката.

С решение № 38 от 15. 03. 2016 г., постановено по нахд № 439 / 2015 г. по описа на Районен съд Свищов, е отменено изцяло издаденото наказателно постановление. С Решение № 201 / 17. 06. 2016 г. по канд № 10189 / 2016 г. по описа на Административен съд Велико Търново, е оставено в сила Решението на Районен съд Свищов.

С настоящата искова молба се претендира обезщетение за причинени имуществени вреди, представляващи направени от ищеца разноски във връзка с обжалването по съдебен ред на НП № НП-442 / 17. 12. 2014 г. издадено от председателя на КЕВР , като се сочи, че за правна защита, съдействие и процесуално представителство във връзка с оспорването на посоченото по-горе наказателно постановление пред районен и административен съд, е заплатил на Адвокатско дружество „В., Ж. и Партньори“ за всяка от съдебните инстанции адвокатско възнаграждение в размер на по 1 356 лева, с включен ДДС, като тези разноски, следва да му се възстановят от ответника.

От страна на съда служебно е изискано за послужване нахд № 439 / 2015 г. по описа на РС Свищов и канд № 10189 / 2016 г. по описа на Административен съд Велико Търново, по които се твърди, че са направени разходи за адвокат при оспорване на издаденото НП.

По делото е приложено пълномощно (л. 212 от приложеното а.н.х.д.), с което [фирма] е упълномощило Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ да оказва правна защита и процесуално представителство по нахд № 439/2015 г. на РС Свищов. С пълномощно (л. 211 от приложеното а.н.х.д.) Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ е преупълномощило адвокат за оказване на правна защита, съдействие и процесуално представителство по посоченото по-горе а.н.х.д. По делото е проведено едно редовно открито съдебно заседание с участието на адвокат на страната на жалбоподателя и са представени писмени бележки от негова страна.

По жалба на ДКЕВР срещу посоченото въззивно решение е образувано канд № 10189 / 2016 г. по описа на Административен съд Велико Търново. Проведено е едно открито съдебно заседание, в което ищцовото дружество е представлявано от адвокат, който е представил и писмени бележки.

Пред настоящата инстанция са представени договори за правна защита и съдействие /л. 27 от настоящото дело и л. 27 от присъединеното адм.дело № 7559/2019 г. на АССГ/, по силата на които [фирма] е възложило на Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ да осъществява правна защита и процесуално представителство във връзка с действия по обжалване по реда на ЗАНН на наказателно постановление № 442/17.12.2014 г. на Председателя на ДКЕВР /сега КЕВР/ пред първата инстанция и съответното решение – пред втората, срещу възнаграждение в размер на по 1356 лева, което следва да бъде заплатено по банков път по посочена в договора сметка в [фирма] в 10-дневен срок от издаване на фактура по договора. Процесуалното представителство в първоинстанционното и касационното производство е

осъществено въз основа на пълномощните от приложеното дело на РС Свищов. Видно от приетите и неоспорени от ответника писмени доказателства - фактура, кредитен превод и отчет по сметка с предмет правна защита и съдействие по посочените по-горе договори, на стойност 1356 лева с ДДС, всяка от тях, са платени по банков път и сумите са постъпили по сметка на адвокатското дружество преди приключване на съответното дело. Това обстоятелство се потвърждава от изискано в настоящето производство по ЗОДОВ писмо от 14.10.2019 г. (л.87) на Първа инвестиционна банка, според които е налице реално заплащане двукратно на сума в размер на 1356 лв. с наредител [фирма] и получател Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Разгледана по същество исковата молба е **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

На основание чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия.

В конкретния случай, е безспорно, че е налице незаконосъобразно Наказателно постановление, което е отменено с влязло в сила съдебно решение.

Налице е и надлежен ответник, съобразно чл. 205 от АПК, тъй като Комисията за енергийно и водно регулиране, е юридическо лице, на основание чл. 10, ал. 2 от Закона за енергетиката.

Съдът намира, че е налице и причинена вреда, която подлежи на обезщетяване.

Въз основа на посочените по-горе доказателства, съдът приема за успешно проведено от ищеца главно и пълно доказване на факта, че във връзка с оспорването на процесното наказателно постановление, ищецът е бил представляван от надлежно упълномощен процесуален представител, който е участвал в производствата пред районен и административен съд, изготвил е жалба, отговор на касационната жалба, участвал е в няколко съдебни заседания и е представил писмени бележки.

За тази услуга ищецът е направил разходи в размер на по 1356 лева с ДДС за всяка от съдебните инстанции, представляващи платено адвокатско възнаграждение.

Съдът приема, че разходите са направени по време на висящото съдебно административнонаказателно производство, доколкото сумите са платени преди приключване на делата пред районен съд, съответно – административен съд. Писмените доказателства, установяващи упълномощаването и плащането не са оспорени от ответника. Същите не съдържат противоречия и установяват приетите от съда за доказани факти на валидно упълномощаване, участие в производството пред първа и касационна инстанция, както и плащане по банков път със заверка на сметката на получателя до приключване на съответното съдебното производство.

Налице е отменено по съдебен ред с влязло в сила съдебно решение наказателно

постановление, издадено при упражняване на административно-властнически правомощия на държавен орган. На ищеца е причинена имуществена вреда – направени разноски за адвокатско възнаграждение. Съдът приема, че разходът за адвокатска защита е нормален и присъщ за обезпечаване на успешния изход на спора, и е израз на обичайната грижа на лицето за охраняването на неговите права и интереси, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 от 2016 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС, при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон.

Съдът не споделя доводите на ответника, че ищецът е разполагал с достатъчно специалисти - юрисконсулти, които биха могли да осъществяват защита срещу наказателното постановление, поради което ползването на адвокатски услуги не е било необходимо.

На първо място, видно от приетата по делото и неоспорена от ответника справка изх. № EDN-4512/11.07.2019 г., за периода 2014-2016 г. ищецът не е разполагал с юрисконсулти или лица с юридическа правоспособност, назначени по щат (л.64). Същият е ползвал такива, назначени по втори трудов договор, на непълно работно време. Същевременно според справка изх. № EDN-4633/16.07.2019 г., за периода 2014-2016 г. ищецът е имал средно висящи между 200 и 500 дела месечно (л.63), което напълно обосновава ползването на допълнителна правна помощ от адвокат.

Наред с това съдът намира, че преценката на ищеца дали да наеме адвокат или да използва назначените юрисконсулти не подлежи на съдебен контрол. Тази преценка е проявление на неговата търговска самостоятелност относно начина на осъществяване на цялостната дейност на дружеството, в която се включват и защита на интересите на последното по висящи имуществени спорове. Дори да бъде доказано наличие на достатъчен брой юрисконсулти, този факт не обуславя извод за недопустимост на ангажиране на адвокатска защита – служебно известен на настоящия съдебен състав е фактът, че се касае за оспорване на множество наказателни постановления, издадени от председателя на ДКЕВР /сега КЕВР/ срещу ищцовото дружество, които са били предмет на разглеждане в множество районни и административни съдилища в различни населени места в цялата страна. Липсват ангажирани от ответника доказателства ищцовото дружество да е разполагало с наети по трудово правоотношение юрисконсулти с място на работа в съответното населено място или такова, близко до него. Но дори и да бяха налични такива доказателства, настоящият съдебен състав поддържа становището, че е недопустимо съдът да упражнява контрол за целесъобразност на решения на търговско дружество, насочени към защита финансовите интереси на същото. Ето защо, съдът приема, че направеният разход от страна на ищцовото дружество за адвокатска защита е бил необходим /в този см. решение № 2804/26.02.19 г., решение № 3483 / 11.03.19 г., решение № 7873/27.05.19 г. на ВАС/.

Предвид изложеното, съдът приема, че в производството по обжалване на процесното наказателно постановление ищецът е претърпял имуществени вреди, тъй като е заплатил адвокатски възнаграждения, които са пряка и непосредствена последица от

отмяната на незаконосъобразния акт - наказателно постановление НП-442/17.12.2014 г. на председателя на ДКЕВР /сега КЕВР/ .

Предвид изложеното главните искове са доказани по основание.

Относно размера на исковете, съдът счита следното:

От мотивите на Тълкувателно решение № 1 / 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 / 2016 г. на ОСК на ВАС следва, че в рамките на исковото производство на преценка подлежи и заявеното възражение на ответника, че размерът на претендираното обезщетение е съобразен с принципа на справедливостта, заложен в нормата на чл. 52 ЗЗД. Именно в исковото производство, съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата - да е „обоснован и справедлив“, т.е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството.

При условие, че ЗАНН и НПК не предвиждат правната възможност за възстановяване на сторените в съдебните административнонаказателни производства разноски (Тълкувателно решение № 2/03.06.2009 г. по т. д. № 7/2008 г. на ВАС, ОСК), съдът дължи произнасяне по заявеното в отговора на исквата молба възражение, че размерът на претендираното обезщетение не е справедлив.

По делото се прие, че за осъщественото процесуално представителство по оспорване на процесното наказателно постановление ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на по 1356 лева за всяка от инстанциите. Същото е определено съобразно нормата на чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2 и § 2а от ДР на Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения .

С Решение от 28.07.2016 г. по дело С-57/2015 Съдът на ЕС, е приел, че правната уредба следва да цели да гарантира разумния характер на подлежащите на възстановяване разноски, като се вземат предвид фактори като предмета на спора, неговата цена или труда, който трябва да се положи за защитата на съответното право. Съдебните разноски, които следва да понесе загубилата делото страна, трябва да бъдат „пропорционални“. Въпросът дали тези разноски са пропорционални обаче не би могъл да се преценява отделно от разноските, които спечелилата делото страна действително е понесла за адвокатска помощ, стига те да са разумни. Макар изискването за пропорционалност да не означава, че загубилата делото страна трябва непременно да възстанови всички направени от другата страна разноски, то все пак изисква страната, спечелила делото, да има право на възстановяване поне на една значителна и подходяща част от разумните разноски, които действително е понесла. Съответстваща на правото на ЕС е уредба, която допуска съдът да може във всеки случай, в който прилагането на общия режим в областта на съдебните разноски би довело до резултат, който се счита за несправедлив, да се отклони по изключение от този режим.

Съдът на ЕС е извел задължение за националния съд да гарантира пълното действие на нормите на правото на ЕС, като при необходимост, по собствена инициатива, да оставя неприложена всяка разпоредба на националното законодателство, дори последваща, която им противоречи, без да е необходимо да изисква или да изчаква отмяната на такава разпоредба по законодателен или друг конституционен ред - Решение от 09.03.1978 г. по дело 106/1977 на Съда на ЕО.

В съответствие с нормата на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата (ЗА), размерът на възнаграждението трябва да е справедлив и обоснован, като това изискване следва да се прилага и когато се определят минималните размери на адвокатските възнаграждения, защото техните размери следва да съответстват на два обективни критерия - обем и сложност на извършената дейност, както и величината на защитавания интерес. За да се приеме, че минималните размери на адвокатските възнаграждения са обосновани и справедливи, както изисква законовата норма, цената на адвокатския труд следва да представлява изражение и на двата критерия. В този смисъл е и практиката на Върховния административен съд във връзка с обжалване на различни текстове от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения - решение № 9273 от 27.07.2016 г. по адм. д. № 3002 от 2015 г., потвърдено с решение № 5485 от 2.05.2017 г. на петчленен състав на Върховния административен съд по адм. д. 1403/2017 г.

Договореното във всяко едно от административнонаказателните производства адвокатско възнаграждение в размер на 1356 лв. с включен ДДС е определено съобразно действащата към онзи момент разпоредба на чл. 18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т. 4 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения на Висшия адвокатски съвет минимум съобразно материалния интерес по спора от 20 000 лв.

Тъй като платеното от ищеца в административнонаказателното производство възнаграждение е в минимален размер, съдът намира, че не може да го намали, но само по отношение на разносните направени пред районния съд. В касационното производство предмет на оспорване е вече решението на въззивния съд и то от страната за която същото е неблагоприятно (в случая КЕВР), а не издаденото НП, поради което не е налице материален интерес. При това положение е приложима разпоредбата на чл. 18, ал. 3 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. и следва да се присъди възнаграждение в размер на 300 лв. за тази инстанция.

Съгласно чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разносните, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, но съобразно нормата на чл. 36, ал. 2 ЗА този размер не бива да е по-малък от предвидения в тарифата минимален размер.

За да прецени дали претендиращият размер на платените от ищеца адвокатски възнаграждения е справедлив и обоснован, съдът съобрази от една страна, че се касае за множество еднотипни дела (стотици), които предполагат почти идентична предварителна подготовка, свързана с проучване на материали, доказателства, относима правна уредба и с изготвяне на съответните жалби срещу НП.

От друга страна, взе предвид размера на отделните наложени санкции, както и факта, че всичките те са за сходни нарушения. Съдът съобрази и факта, че се касае за множество оспорвания, в различни населени места, но е видно, че по повечето производства се е явявал преупълномощен адвокат. В същото време, в касационното производство е проведено само едно заседание, при което не са направени доказателствени искания, поради което присъждането на 1356 лв. и за двете инстанции е явно несправедливо и този размер следва да остане само за производството пред районния съд, а в касационното производство да се присъди сумата от 300 лв. съгласно чл. 18, ал. 3 от Наредба №1 от 09.07.2004 г.

Предвид изложеното, съдът намира предявените искиви претенции за заплащане на

обезщетение за претърпени имуществени вреди, равняващо се на съответните съдебни разноски, свързани с отмяната на наказателното постановление за частично основателни, поради което следва да бъдат уважени в общ размер от 1656 лв. съобразно посоченото по-горе.

Присъденото обезщетение се дължи, ведно със законната лихва, считано от датата на отмяна на процесното НП – 17.06.2016 г., когато е влязло в сила решението на касационната инстанция, до окончателното му изплащане. В съответствие на приетото по т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на Общото събрание на съдиите на Гражданска колегия на Върховния касационен съд, постановено по тълк. д. № 3/2004 г. лихвата е дължима, считано от датата на влизане в сила на решението за отмяна на незаконосъобразния административен акт. Независимо, че наказателното постановление не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, определящо за квалификацията на иска за вреди по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е обстоятелството, че актът се издава от административен орган, представлява властнически акт и въпреки че поражда наказателноправни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Неговото издаване е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административнонаказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

В случая макар и ищецът по указания на съда да е посочил размера на законната лихва до предявяването на исковата молба, доколкото в действителност се касае за имуществени вреди и се претендира законна лихва до окончателното плащане на главницата, а не мораторна, конкретния ѝ размер подлежи на установяване и определяне в рамките на изпълнителното производство. Ето защо съдът предвид акцесорността на това вземане, ще присъди само законната лихва от датата на отмяна на незаконосъобразното НП до окончателното плащане на задължението, без да определя неговия размер.

На основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ, предвид уважаване на исковата претенция в частичен размер, основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените в производството разноски, съобразно уважената част от иска. Същият е представил списък по чл. 80 ГПК, подкрепен от ангажирани писмени доказателства, установяващи сторени по делото разноски в общ размер на 842 лева, в т.ч. 50 лева – заплатена държавна такса за двата приети за съвместно разглеждане в условията на обективно кумулативно съединяване главни иска и 792 лева (2 пъти по 396) – общ размер на заплатено адвокатско възнаграждение по два приложени договора за правна защита и съдействие във връзка с предявяване на вредите от отмененото наказателно постановление не с една, а с две иски молби.

При този изход на спора на основание чл.10, ал.3, изр.1 ЗОДОВ (редакция ДВ, бр. 94 от 2019 г.) ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сторените разноски за държавна такса в размер на 50 лв. На основание чл.10, ал.3, изр.2 ЗОДОВ (редакция ДВ, бр. 94 от 2019 г.) на ищеца се дължат разноски за адвокатско възнаграждение съобразно уважената част от исковете, т.е. при искова претенция в размер на 2712 лв., при уважена част от претенциите в размер на 1656 лв. и сторени разноски за адвокатско възнаграждение общо от 792 лв., на ищеца се дължат разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 483.61 лв.

На ответника на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ (редакция ДВ, бр. 94 от 2019 г.) се

дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл.37 от Закона за адвокатурата.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 69 състав състав:

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Комисия за енергийно и водно регулиране - [населено място], [улица] – 10, да заплати на [фирма], [населено място], В. Т. Е, [улица], ЕИК[ЕИК], обезщетение в размер на 1 356 (хиляда триста петдесет и шест) лв., представляващо направени разноски във връзка с обжалване на наказателно постановление № НП-442 / 17. 12. 2014 г. издадено от председателя на КЕВР по нахд № 439/2015 г. на РС Свищов, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 17.06.2016 г. до окончателното изплащане на обезщетението.

ОСЪЖДА Комисия за енергийно и водно регулиране - [населено място], [улица] – 10 да заплати на [фирма], [населено място], В. Т. Е, [улица], ЕИК[ЕИК], обезщетение в размер на 300 (триста) лв., представляващо направени разноски във връзка с касационно обжалване на решението по нахд № 439/2015 г. на РС Свищов по кнад № 10189/2016 г. по описа на Административен съд Велико Търново, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 17.06.2016 г. до окончателното изплащане на обезщетението, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск в останалата част до пълния размер от 1356 лв.

ОСЪЖДА Комисия за енергийно и водно регулиране - [населено място], [улица] – 10 да заплати на [фирма], [населено място], В. Т. Е, [улица], ЕИК[ЕИК], сторените по делото разноски общо в размер на 533.61 лв.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], В. Т. Е, [улица], ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране - [населено място], [улица] – 10, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл.37 от Закона за адвокатурата.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: